

Femeia din cârca fiarei și istoria ei milenară

Luni, 25 iunie 2007

Gili Cârstea

În capitolul 17 din Apocalips, Ioan vorbește despre o femeie foarte frumoasă gătită, așezată în cârca unei fiare fioroase, iar îngerul îi explică ucenicului iubit că toți împărații pământului s-au desfășurat într-o legătură nepermisă cu ea.

La prima vedere pare că doamna este o apariție singulară, și care joacă un rol doar la sfârșitul timpului, când va ameți pe toți împărații pământului să se ridice la război împotriva Mielului. Citind însă cu atenție capitolul, observăm că doamna are o carieră milenară, dar deseori s-a rezumat la roluri minore sau a rămas în umbră din motive strategice.

Să amețească pe împărații națiunilor păgâne ea n-a avut niciodată mari dificultăți. Lucrarea ei de artă a fost să aducă la bordel pe împărații lui Israel, și trebuie să recunoaștem cu durere că aceștia nu au fost mai sobri, sau mai greu de cucerit, decât colegii lor din națiunile vecine. Observăm cum ei s-au dat în spectacol uneori mai ușor decât împărații altor popoare.

Scriptura este plină de lecții, dacă știm să o citim în ansamblu. Desfrânată noastră din capitolul 17 a fost odată Dalila, iar Samson jura că a găsit femeia ideală, îndrăgostită de el până la moarte. În timp ce el sorbea din vinul mâniei ei - care îl despărțea de Dumnezeu - și rostea aleluia după aleluia, fascinat de farmecele subtile și necunoscute pe care le descoperea, aceasta îi pregătea prăbușirea cu o răceală perfectă.

Altădată a fost Izabela, croită să aducă un aer proaspăt de înnoire culturală în împărăția lui Ahab, care până la moarte nu a înțeles cu ce fel de femeie s-a încurcat. Altă dată s-a furișat în spatele miilor de idolatre pe care Solomon le-a adus la Ierusalim, și care au influențat puternic religia lui Israel. Toate aceste exemple sunt metafore puternice despre adevărata femeie care trage sforile pe această planetă.

Ea a jucat multe roluri în istorie, dar totdeauna a avut un singur nume, purtat cu mândrie pe frunte, dar destul de tainic spre a nu trezi suspiciuni nedorite. Numele ei era: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului” (Apoc 17:5).

Și întotdeauna a urmărit un singur scop criminal: Sângele ucenicilor lui Hristos.

Taina ei? Religia care folosește puterea civilă pentru realizarea scopurilor ei. Toți împărații pământului au tremurat de frica ei, speriați să nu piardă bunele relații cu Dumnezeu menținute prin intermediul ei. Ei știau că odată cu pierderea bunelor relații cu Dumnezeu veneau imediat pierderea tronului, pierderea privilegiilor, și chiar pierderea vieții veșnice.

Babilonul cel mare este un colosal complex religio-educational care transcende civilizații, secole, națiuni sau culturi. Este un ciclon alcătuit din patimi omenești, stârnit de stăpânitorii acestei lumi și întreținut de taina fărădelegii, al cărui scop primordial este ștergerea de pe pământ a oricărei urme a neprihănirii lui Hristos, a tainei evlaviei. Toate resursele sunt puse în slujba lui, și pe unde trece lasă în urmă dezolare totală. Până acum nicio entitate omenească nu i-a rezistat cu succes, cu excepția Omului Isus Hristos. Doar la sfârșitul timpului, se pare, un grup de urmași ai lui Hristos, dezlipiți complet de spiritul și mentalitatea lumii, se vor ridica în fața acestui val de nelegiuire organizată. Ei vor striga la urechile omenirii uimite că sistemul acesta al fărădelegii travestite în interes pentru Dumnezeu s-a prăbușit, și că nu se va mai ridica niciodată.

Ei nu se vor speria că femeia aceasta depravată a ajuns public în cârca fiarei, pe care o asmute acum împotriva lor, iar motivul pentru acest curaj este că ei au învățat la timp cântarea lui Moise și a Mielușelului. Ei au fost chemați pe scena mării controversate deoarece „nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apoc 12:11).

Aici este ceva mai mult decât milenarul „suntem gata să murim pentru Hristos” în așteptarea răsplătirii, gând care a motivat pe miile de martiri de-a lungul timpului. Credincioșii ultimei generații vor fi dispuși să le fie șters numele chiar din cartea vieții Mielului, dacă onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, o cere. Iar ei știu că „onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său.”

Femeia aceasta, care a amețit pe toți împărații pământului, a învățat perfect jocul amăgirii, pe care l-a dus la perfecțiune de-a lungul secolelor. Astăzi ea se deghizează în educație aleasă, cultură fină și teologie înaltă, iar împărații poporului sfânt aleargă cu disperare după ea, fermecați parcă de accesul la puterea nelimitată pe care o oferă lichidul din cupa de aur.

Pentru cei mai mulți dintre ei, momentul adevărului va veni prea târziu, atunci când în curțile înaltei culturi contemporane se va descoperi sângele ucenicilor lui Hristos, sacrificați pe altarul lui Moloh și decapitați pe cel al lui Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului.